

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Z. Z.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Boleslavem, advokátem, se sídlem Plzeňská 70, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 13. 11. 2007, č. j. 53 Cad 6/2007 - 51,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu žalobce (dále jen „stěžovatel“), kterou napadal rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2007, č. X, jímž žalovaná podle § 25 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o mimosoudních rehabilitacích“), zamítla žádost žalobce o úpravu výše starobního důchodu podle tohoto zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá kasační důvody, jež lze podle jejich obsahu subsumovat pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně stěžovatel namítá následující:

Stěžovatel jako jádro sporu vymezil otázku, zda byl či nebyl před svým nezákonným propuštěním, k němuž došlo ke dni 1. 1. 1951, členem či příslušníkem Sboru národní bezpečnosti, resp. zda jeho zaměstnanecký vztah před tímto datem byl poměrem pracovním či naopak poměrem služebním, jak to má na mysli zejména ustanovení § 163 odst. 3 věta před středníkem zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Tato skutečnost je rozhodná pro případné zařazení stěžovatele do I. pracovní kategorie (resp. kategorie funkcí). Stěžovatel považuje závěry krajského soudu, jakkoliv se opírají o závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 28. 2. 2006, č. j. 6 Ads 46/2003 - 282, za nesprávné. V kasační stížnosti naznačil, že pro svůj názor má rozsáhlejší důvody, jež hodlal ve lhůtě podle § 106 odst. 3 s. ř. s. doplnit. Neučinil tak, nicméně ve své kasační stížnosti naznačil alespoň základní směr své argumentace směřující nikoliv k meritu věci, ale k domnělým vadám řízení před krajským soudem.

Stěžovatel zdůrazňuje, že krajský soud sám v odůvodnění napadeného rozsudku uznává, že v probíhajícím řízení se jedná stále o tutéž věc, tj. stěžovatelovu žádost o úpravu výše starobního důchodu podle zákona o mimosoudní rehabilitaci ze dne 18. 6. 1992. Dále stěžovatel vyzdvihuje, že krajský soud oprávněně poukázal na právní názor vyjádřen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 2 As 94/2006 - 51 (právní názor vyšší instance napříště váže senáty či samosoudce krajských soudů ve všech obdobných případech, ledaže by se objevily další zásadní argumenty, jež vyšší instance neváží a o nichž se lze rozumně domnívat, že mohou změnit právní náhled na věc). Má nicméně za to, že citovaná zásada se uplatní nejen v řízeních vedených podle s. ř. s., ale i v řízeních vedených před účinností s. ř. s. Stěžovatel považuje za základ své argumentace to, že již v řízení o přezkoumání rozhodnutí náměstka ministra vnitra ze dne 21. 4. 1998 a rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ze dne 26. 1. 1998 namítal, že v jeho věci bylo pravomocně rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 11. 1996, č. j. 14 Ca 270/92 - 66, že se v jeho případě jednalo o služební poměr příslušníka Sboru národní bezpečnosti „od samého počátku“. Protože se jedná, jak výše stěžovatel dovodil, o věc totožnou, jakkoliv bylo následně přezkoumáváno rozhodnutí jiného orgánu, není podle jeho názoru možné, aby tentýž soud nyní rozhodl (byť s odvoláním na důvody rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) zcela opačně než v řízení předcházejícím. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na to, že i ve správním soudnictví se za použití ustanovení § 64 s. ř. s. aplikuje ustanovení § 156 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), podle něhož jakmile soud vyhlásí rozsudek, je jím vázán, a to i pokud jde o důvody rozhodnutí.

Stěžovatel ze své úvahy vyvodil závěr, že je zcela absurdní a v rozporu se všemi zásadami, jimiž se řídí jak občanské soudní řízení, tak soudní řízení správní, aby v téže věci tentýž soud zamítl žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, který sám dříve pravomocně označil za orgán věcně nepřislušný a jeho rozhodnutí z toho důvodu zrušil. Porušením právní jistoty by podle stěžovatele byla nejen okolnost, kdyby se krajský soud neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu, ale katastrofálním porušením právní jistoty by samozřejmě bylo, pokud by soud v tomtéž řízení (stěžovatel znovu upozorňuje, že jde stále o tutéž věc – žádost o mimosoudní rehabilitaci z roku 1992) rozhodl jinak, než dříve rozhodl v jiném svém pravomocném rozhodnutí. S ohledem na to stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud považoval za vhodné, vzhledem k obsahu kasačních námitek, poukázat na následující skutečnosti zřejmé ze správního a soudního spisu a zrekapitulovat stručně historický vývoj stěžovatelova sporu:

Stěžovateli byl přiznán starobní důchod právním předchůdcem žalované ode dne 1. 7. 1982 podle zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení. Pro výši důchodu bylo přihlédnuto ke 42 letům zaměstnání, procentní výměra důchodu byla odvozena ze zaměstnání III. pracovní kategorie. Dne 31. 3. 1992 vydalo Federální ministerstvo vnitra stěžovateli osvědčení podle § 22 odst. 1 zákona o mimosoudních rehabilitacích, kterým osvědčilo, že stěžovatel ukončil pracovní poměr u Ministerstva vnitra dne 1. 1. 1951 z důvodu uvedeného v § 21 odst. 1 citovaného zákona.

Žádosti stěžovatele o úpravu starobního důchodu podle zákona o mimosoudních rehabilitacích žalovaná v roce 1992 nevyhověla (rozhodnutí ze dne 4. 8. 1992); odůvodnění se opíralo o skutečnost, že stěžovatel neprokázal výši skutečného hrubého příjmu v roce 1950, a proto je vyměřená výše starobního důchodu výhodnější, nežli podle zákona o mimosoudních rehabilitacích. V opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí žalované stěžovatel namítl to, co je podstatě předmětem sporu do současné doby: Stěžovatel tvrdil, že období od 1. 1. 1951 do roku 1964 mělo být hodnoceno v I. pracovní kategorii a poté do roku 1982 ve II. kategorii, neboť působil ve služebním poměru, nikoli jako občanský pracovník. Soudní řízení vedené o přezkumu tohoto rozhodnutí žalované skončilo posléze (po dvojím rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové a Vrchního soudu v Praze) tak, že rozsudkem ze dne 15. 11. 1996, č. j. 14 Ca 270/92 - 64, bylo rozhodnutí ČSSZ zrušeno a věc jí vrácena k dalšímu řízení; hlavní právní závěr, který tehdy krajský soud učinil, byl, že u stěžovatele došlo k 1. 1. 1951 ke skončení služebního poměru a ve věci mělo rozhodnout Ministerstvo vnitra.

O žádosti o úpravu starobního důchodu podle zákona o mimosoudní rehabilitaci pak opakovaně rozhodovalo Ministerstvo vnitra v letech 1997 - 1998; výplata starobního důchodu žalovaná předala Ministerstvu vnitra dnem 12. 8. 1997. Ministerstvo vnitra vydalo ve věci několik rozhodnutí, přičemž v rozhodnutí ze dne 26. 1. 1998, č. j. ZS - 57 481 - 14/70 - 97, deklarovalo převzetí výplaty starobního důchodu od žalované ve výši 5330 Kč měsíčně včetně zvýšení podle nařízení vlády č. 129/1997 Sb. (původně 4828 Kč) a vyčíslilo přeplatek na důchodu ve výši 38 410 Kč, kterýžto přeplatek měl vzniknout v důsledku výplat dávek ze strany Ministerstva vnitra v období od srpna 1997 do října 1997. O odvolání, jež stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal, bylo dne 21. 4. 1998 pod č. j. EKO - 284 - 8/10 - 98 rozhodnuto tak, že se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. Odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že doba od neplatného skončení zaměstnání do dne vzniku nároku na důchod byla započtena ve III. pracovní kategorii, neboť nebylo doloženo, že by funkce aktuárský adjunkt ve vyšší pomocné správní službě národní bezpečnosti, ve které byl stěžovatel naposledy zařazen před neplatným skončením pracovního vztahu, byla od 1. 1. 1965 zařazena do I. nebo II. kategorie funkcí. *(Pozn. Nejvyššího správního soudu: kategorie funkcí jako*

institut důchodového zabezpečení byly - pokud jde o příslušníky ozbrojených sborů - zavedeny zákonem č. 101/1964 Sb., o sociálním zabezpečení, od 1. 1. 1965).

Posledně uvedené rozhodnutí správního orgánu II. stupně napadl stěžovatel oprávněným prostředkem u Krajského soudu v Hradci Králové dne 4. 5. 1998. Ústřední námitkou uplatněnou v oprávněném prostředku bylo stěžovatelovo tvrzení, že mu náleží úprava starobního důchodu z důvodu účasti na mimosoudní rehabilitaci, neboť jím zastávaná funkce spadala do I. kategorie funkcí. Krajský soud nejprve napadené rozhodnutí potvrdil (č. j. 28 Ca 430/98 - 81 ze dne 23. 7. 1999); rozsudkem Vrchního soudu v Praze (sp. zn. 1 Cao 165/99 ze dne 28. 8. 2000) pak byl rozsudek krajského soudu k odvolání stěžovatele změněn tak, že rozhodnutí správního orgánu se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení - stěžejním důvodem pro tento postup vrchního soudu bylo jeho právní přesvědčení, že žalovaný nebyl příslušný věc posuzovat a rozhodovat o ní, neboť stěžovatel nebyl po příslušnou dobu vyžadovanou zákonnými předpisy o organizaci a provádění sociálního zabezpečení příslušníkem Sboru národní bezpečnosti, nestal se v příslušné době členem Sboru národní bezpečnosti, a proto jeho nárok na úpravu důchodu z tohoto titulu není po právu. Tímto svým názorem zavázal i žalovanou, které měla být věc postoupena. Na základě stěžovatelova dovolání ve věci dále rozhodoval Nejvyšší soud, jenž pod sp. zn. 30 Cdo 884/2001 dne 14. 5. 2002 zrušil rozhodnutí vrchního soudu proto, že vrchní soud svým právním názorem zavázal jiný správní orgán než ten, o jehož rozhodnutí šlo. Vrchní soud v Praze pak vázán tímto právním názorem dne 9. 9. 2002 (sp. zn. 1 Cao 165/99) zrušil rozhodnutí krajského soudu sp. zn. 28 Ca 430/98 ze dne 23. 7. 1999 a věc mu vrátil k dalšímu řízení; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vrchní soud uvedl, že skutkový stav, jak byl zjištěn, nebyl dovolacím soudem zpochybněn, proto vrchní soud z hlediska právního hodnocení věci setrval na názoru, že nebylo prokázáno, že by stěžovatelem zastávaná funkce aktuárského adjunkta byla funkcí považovanou a následně zákonem č. 101/1964 Sb. zařazenou do I. (II.) kategorie funkcí. Předpokladem pro použití ustanovení § 24 odst. 3 zákona o mimosoudních rehabilitacích je prokázání existence služebního poměru stěžovatele jako příslušníka Sboru národní bezpečnosti, tedy služby v ozbrojených silách a bezpečnostních sborech. Vrchní soud podrobně odůvodnil svůj náhled na možnost, že by se stěžovatel stal ke dni 7. 9. 1947 členem (a posléze příslušníkem) Sboru národní bezpečnosti, a nakonec svůj názor uzavřel tak, že stěžovatel se ani nestal členem Sboru národní bezpečnosti, ani do něj nebyl převeden. Poněvadž nebyly dány podmínky upravené § 9 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, pro věcnou příslušnost Ministerstva vnitra rozhodovat o důchodových nárocích stěžovatele, rozhodoval ve věci orgán nepřísušný. Krajský soud se však touto otázkou nezabýval, proto vrchní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Hradci Králové rozhodl dne 14. 3. 2003 (č. j. 28 Ca 430/98 - 237) tak, že napadené rozhodnutí správního orgánu II. stupně ze dne 21. 4. 1998 i rozhodnutí I. stupně ze dne 26. 1. 1998 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení - vyšel přitom ze závazného právního názoru Vrchního soudu v Praze.

Toto rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 25. 6. 2003, v níž v zásadě uvedl dvojí námitku: jednak proti právnímu závěru krajského soudu, že se stěžovatel v postavení aktuárského adjunkta vyšší pomocné správní služby nestal ze zákona členem Sboru národní bezpečnosti podle § 29 zákona č. 149/1947 Sb., neboť podle jeho názoru se jím stal v důsledku úpravy obsažené v nařízení

vlády č. 200/1948 Sb., které podle něj rozšířilo okruh osob, jež se zpětně od 7. 9. 1947 staly členy SNB. Dále stěžovatel napadal rozsudek krajského soudu proto, že se v odůvodnění dostatečně nevypořádal s vyjádřením Muzea Policie ČR ze dne 29. 11. 2002 o postupu poúnorového Ministerstva vnitra při vytváření jednotného Sboru národní bezpečnosti a sdělením Vojenského ústředního archivu Praha ze dne 7. 10. 2002 ve věci personálních zápisů do vojenských dokladů, jakož i kmenovým listem Vojenského útvaru Terezín a dalším stanoviskem Muzea Policie ČR ze dne 22. 3. 1999, podle něž měla být vyšší pomocná správní služba národní bezpečnosti začleněna do Sboru národní bezpečnosti. Stěžovatel tedy trval na tom, že má nárok, aby mu za použití § 24 odst. 3 zákona o mimosoudních rehabilitacích byla hodnocena doba od 7. 9. 1947 do dosažení věku 60 let jako doba zaměstnání I. kategorie funkcí, přičemž věcná příslušnost Ministerstva vnitra je podle něj dána. Stěžovatel rovněž poukázal na skutečnost, že rozsudkem ze dne 23. 7. 1999, č. j. 28 Ca 430/98 - 81, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu, tento soud nerespektoval právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku č. j. 14 Ca 270/92 - 64 ze dne 15. 11. 1996.

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatele již zmiňovaným rozsudkem ze dne 28. 2. 2006, č. j. 6 Ads 46/2003 - 282, rozsudek krajského soudu zrušil, a to pro procesní vadu; k meritu věci se pak obsáhle vyjádřil, přičemž jeho závěry byly totožné s meritorními závěry Vrchního soudu v Praze, jak je formuloval již v roce 2002. Od rekapitulace jeho rozsáhlého odůvodnění je možno na tomto místě upustit vzhledem k tomu, že je účastníkům obsah znám.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které lze podle obsahu subsumovat, jak již bylo uvedeno, pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Základ argumentace stěžovatele spočívá v názoru, že krajský soud nebyl oprávněn odchýlit se od svého předchozího názoru vysloveného na věcnou podstatu sporu již v roce 1996. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podobnou argumentaci, jako užil v kasační stížnosti, již stěžovatel uplatnil (jakkoliv více méně okrajově a spíše kladl důraz na zásadu rei iudicatae) ve své kasační stížnosti, již se Nejvyšší správní soud zabýval pod sp. zn. 6 Ads 46/2003. Na tomto místě je proto nutno zopakovat, že stěžovatel při své argumentaci v zásadě vychází z nesprávné interpretace pojmu „totožná věc“.

Pokud stěžovatel poukazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 11. 1996, č. j. 14 Ca 270/92 - 64, kterým krajský soud uložil tehdy žalované České správě sociálního zabezpečení, aby postoupila žádost stěžovatele o úpravu důchodu Ministerstvu vnitra - orgánu sociálního zabezpečení, jako orgánu věcně příslušnému, s tím, že má za to, že je jím Krajský soud v Hradci Králové nadále vázán, je třeba poznamenat následující:

V první řadě je zcela mylný stěžovatelův odkaz na vázanost soudu rozsudkem ve smyslu § 156 odst. 3 o. s. ř. Zmíněné ustanovení vylučuje, aby **po vyhlášení** rozsudku byl **tentýž** rozsudek **soudem, který ho vydal**, změněn (např. proto, že si vydávající soud uvědomí, že rozhodl nesprávně). Již vyhlášený rozsudek je možné měnit pouze cestou opravných prostředků, sám soud o své vůli nemůže rozsudek, který jednou vyhlásil, změnit. Zmíněné ustanovení tedy na posuzovanou věc vůbec nedopadá.

Kasační námitka stěžovatele nicméně svým obsahem tenduje k tomu, že o „věci“ již bylo jednou rozhodnuto, přinejmenším implicitě tudíž poukazuje na možnou existenci překážky věci rozhodnuté. Stěžovateli však ani v tomto aspektu nelze přisvědčit.

Krajský soud v Hradci Králové citovaným rozhodnutím z roku 1996 konstatoval, že v případě stěžovatele a jeho zaměstnání do 1. 1. 1951 se jednalo o služební poměr od samého počátku, a proto mělo ve věci úpravy starobního důchodu podle zákona o mimosoudních rehabilitacích rozhodnout Ministerstvo vnitra. Jakkoliv krajský soud nekonstatoval výslovně, že služebním poměrem měl na mysli služební poměr člena (příslušníka) Sboru národní bezpečnosti, z odůvodnění rozhodnutí včetně rozhodnutí o věcné příslušnosti správního orgánu - Ministerstva vnitra, tento závěr bylo lze skutečně dovozovat. Nabízí se proto vskutku otázka, zda opakovaným rozhodováním o věcné příslušnosti správního orgánu s přehodnocením závěru o ne/příslušnosti stěžovatele ke Sboru národní bezpečnosti nebyl porušen princip věci pravomocně rozhodnuté.

Princip věci pravomocně rozhodnuté, tj. překážka opětovného rozhodování ve věci pravomocně rozhodnuté, je definován ustanovením § 159a odst. 5 o. s. ř. (§ 159 odst. 3 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002), pro soudní přezkum správního rozhodování platí citované zákonné ustanovení za použití § 64 s. ř. s. Citované ustanovení o. s. ř. definuje překážku opětovného rozhodování úzce - pouze v rozsahu závaznosti výroku rozsudku pro účastníky a popřípadě jiné osoby. Obdobně úzce, tj. pouze ve vztahu k jeho výroku, je definována závaznost rozsudku vydaného ve správním soudnictví podle úpravy s. ř. s. (§ 54 odst. 6 s. ř. s.).

V případě soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu takto definovaná překážka ovšem nemůže, jak již konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ve věci sp. zn. 6 Ads 46/2003, obstát. Teoretickým základem takto definované překážky věci rozhodnuté je zachování principu právní jistoty a existence ustálených právních vztahů, byť by se v průběhu plynutí času ukázalo pravomocné soudní rozhodnutí daný vztah upravující nesprávným. Toto pojetí má plné místo ve vztazích občanskoprávních. Přezkum správního rozhodnutí v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. však vykazuje vůči občanskému řízení soudnímu podstatné odlišnosti. Výrok soudního rozhodnutí, které přezkoumává správní rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 a násl. s. ř. s., se zaměřuje totiž právě jen k napadenému, konkrétnímu, individualizovanému správnímu rozhodnutí jakožto aktu aplikace práva. Jak vyplývá např. z ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s., právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán vázán. Na tomto místě je ovšem nutné zdůraznit, že vázán právním názorem soudu, jak vyplývá z ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s., je pouze ten správní orgán, který je účastníkem řízení, a z podstaty věci je vyloučeno, aby byl právním názorem vysloveným v řízení týkajícím

se nějakého konkrétního správního aktu vázán i správní orgán, který se řízení neúčastní, příp. veřejná správa jako taková.

Je pravdou, že judikatura Nejvyššího správního soudu Republiky československé, na niž Nejvyšší správní soud rovněž odkázal již ve svém rozsudku ve věci sp. zn. 6 Ads 46/2003, vyslovila závěr, že rozhoduje-li soud o žalobě téhož žalobce proti témuž žalovanému správnímu orgánu a o téže právní otázce, byť ve formálně odlišném řízení (napadajícím jiné správní rozhodnutí), je soud svým předchozím vysloveným právním názorem vázán (srov. Boh. A 10143/32). K uvedenému závěru ovšem nelze dojít za situace, kdy správní orgán rozhoduje v jiném, byť i obdobném případě, než ve věci, které se týká zrušující rozhodnutí soudu (srov. Boh. F 7096/34), a v souladu se závěry výše uvedenými je pak tato vázanost vyloučena rovněž v případech, kdy žalovaný správní orgán nebyl účastníkem předchozího řízení.

V posuzované věci, jak je zřejmé z rekapitulace vývoje sporu, totožnost věci ve výše naznačeném smyslu tedy naprosto zřejmě zachována nebyla. Konec konců již Nejvyšší soud ve svém již výše citovaném rozhodnutí ze dne 14. 5. 2002, sp. zn. 30 Cdo 884/2001, o dovolání stěžovatele, jasně konstatoval, že zruší-li soud rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán, jehož rozhodnutí bylo předmětem soudního přezkumu, při novém projednání vázán právním názorem soudem, zatímco jiný správní orgán tímto právním názorem vázán ze zákona není. Pokud posléze o věci stěžovatele (jakkoliv šlo meritorně stále o totéž) rozhodoval jiný správní orgán (Ministerstvo vnitra namísto žalované), o jehož rozhodnutí dokonce již opakovaně vyslovily závazný právní názor nejvyšší soudní instance (jak Nejvyšší soud, tak i Nejvyšší správní soud), byla tím totožnost věci ve výše naznačeném smyslu přerušena.

Nejvyšší správní soud proto k výhradám stěžovatele uzavírá, že Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, nebyl v řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí žalované vázán předchozím rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové z roku 1996, byť se týkalo rovněž žalované, neboť šlo ve výše naznačeném smyslu o jinou věc.

Nejvyšší správní soud neshledal s ohledem na výše uvedené v rozhodnutí krajského soudu pochybení, které by zakládalo nutnost je zrušit, a kasační stížnost tedy zamítl (§ 110 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.), neboť ze soudního spisu jednak neplynou žádné náklady žalované, které by měl stěžovatel jako procesně neúspěšný hradit, jednak, i kdyby takové náklady žalované vznikly, nebylo by možné podle § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat, neboť jde o věc důchodového pojištění.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu